

Milí přátelé, *Gaudete... Dominus enim prope est, Radujte se ... Pán je blízko*, burcuje křesťany starobylá antifona III. neděle adventní ještě starobylejšími slovy Bible. „*Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se! ... Pán je blízko. Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu.*” (F 4,4.6)

Bible i liturgie nás v Adventu a o Vánocích vybízí k radosti. Jednou proto, že „*Pán je blízko*” a později proto, že „*nám, nám, narodil se*”. Ne že by snad jindy v roce nebyl důvod k radosti, ale církve má za to, že v Adventu a o Vánocích je dobré si to znovu připomenout.

Před začátkem Adventu jsme četli v neděli v kostelech čtení, která nás měla zburcovat a probrat z letargie. Četli jsme, že doba se mění, že to tady nemáme na pořad, a ať už časy mění Bůh nebo jde o otáčení kola dějin, není člověk nad časem pánem, není pánem svého času, protože jen jeden je Pán. Mít radost, že Pán je blízko, to po nás chce Bible i liturgie, bez rozdílu věku a plnosti diáře.

Pán je blízko! Ale jak blízko je mně samotnému, to vím jen já sám, to cítím ve svém srdci. Ne, není to jímavost mýtem přelakované betlémské jeskyně, ale otázka pro mne tady a teď: „*Jak se tě dotýká, když slyšíš, že Pán je blízko? Máš radost?*”

Udržovat se po desetiletí a staletí stále v pohotovosti, že Pán je blízko, to vedlo křesťany k pohodlnosti a konformitě. A to hrozí i nám. Přeci jen už čekáme jako křesťané příliš dlouho na to, aby přišel zrovna teď, řekneme si. A říkáme „*na tvůj příchod čekáme, Pane Ježíši Kriste*” každou neděli, ale možná, kdo ví, zas až tak moc na to nachystaní ani zvědaví nejsme.

„*Dominus enim prope est – Pán je blízko,*“ zpívá kantor vstupní antifonu třetí adventní neděle a „*Blízko je Pán a jeho den*”, zpíváme v našich farnostech v jednom moderním křesťanském songu.

Ale, přes všechno očekávání, se mi zdá, že ten den Páně, který je nám nejbliž je neděle, tedy dominica – latinsky den Páně.

Letošní laureát Nobelovy ceny Bob Dylan ve své písni *The Times They Are a-Changin'* z roku 1964 rekapituluje starou známou pravdu, že doba se mění, že na svět přicházejí noví lidé a že stárneme – písni zní ale také apel na to, abychom času nepřekáželi, abychom jej dokázali dobře uchopit a využít, abychom neabsolutizovali své aktuální postavení a moc, protože „*vždyť víš, časy se mění*”.

Co však zůstává, vánoce nevánoce, je Pán a jeho den, který je blízko – neděle. „*Svět se chvěje, ale neděle zůstává,*“ můžeme parafrázovat heslo kartuziánských mnichů. A možná ještě lépe po česku: „*Košile je bližší než kabát.*“ – Neděle je nám časově asi opravdu blíží, než nový příchod Krista na svět.

A tak Vám přeji pokojnou každou neděli, kterou strávíte hodinou v kostele a dalšími hodinami se svými blízkými, po návštěvách rodiny a přátel a odpočinkem. Přeji Vám také krásný zbytek Adventu a požehnané Vánoce s vědomím, že den Páně je blízko každému z nás, že jej máme na dosah a že slavnost máme každý týden, nejen o Adventu a Vánocích.

Je to neděle, která nám umožní být stále v kontaktu s Biblií, liturgií a církví. Pán je blízko, ale Jeho den, neděle, je každému z nás možná ještě blíží. Přeci nemůže být náhoda, že všechny letošní adventní neděle vyšly na neděli a k tomu i Slavnost Narození Páně i Nový rok 2017, nebo snad ano?

Užívejte všech neděl a ať je Vám v nich Pán blízko!

Váš

✠Pavel

Ve Zlíně 20. listopadu 2016,
v neděli Opětného příchodu Páně.